

TRAPSAVEC

28

2025

51.
ROČNÍK

SBORNÍK LITERÁRNÍ
SOUTĚŽE

Bídná účast

„Dokud jsme na turistický značce, nic nám nehrozí,“ opakoval Bóďa. Stejně ale věděli, že se blíží chvíle, kdy budou muset značenou cestu opustit. Výroční oheň Trapsavce se musel konat na úředně schváleném tábořišti, to jinak v dnešní době prostě nešlo. Na to ale nevedla žádná turistická stezka. Protože se nacházelo přímo v srdci lesů, normálně tam mastňáci přistávali se svými karavany přímo z nebe, rovnou kolem hlavního ohniště. Přiletět, třeba i osobákem, na potlach se ovšem neslušelo. Ne, že by se to – k nelibosti starší trampské generace – na výročních ohních nestávalo. Ale sté výročí Trapsavce si žádalo tradičnější přístup. Šli tedy od vlaku pěšky. A během cesty, kdy míjeli rozcestníky a infopanely naučné stezky, se dozvěděli, že místní kraj už stihl naplno implementovat Unii dotovaný projekt *Bezpečná turistika*.

„Pitomá *Mastňácká vyhláška*,“ pojmenoval Franz unijní výtvar přezdívkou, pod kterým ho znalo veškeré trampstvo.

„Přitom to asi mysleli dobře,“ prohlásil. „Když si vezmete, kolik ňoumů z měst, kde si žijou jako v bavlnce, vyrazí do přírody a jakmile jim vypadne signál, tak jsou prostě v háji – bloudí v kruhu, neumí ani rozdělat oheň a blbci se napijou z kaluže, jak dostanou žízeň...“

„Tak když jsou schopný vyrazit v žabkách a krat'asech do hor, teď zas někoho takovýho zachraňovali...“ přidal se Kendy a nadhodil si kytaru na popruhu. Bob zůstal mlčet a vytáhl z kapsy krabičku cigaret. Stály ho hrůzu peněz, ale naštěstí se stále daly sehnat, tabáková prohibice, v okolních státech pozvolna zaváděná, k nim přes hranice dosud neprosákla.

„Nojo, jak se říká – cesta do pekla je dlážděna dobrými úmysly,“ pokýval hlavou Bóďa.

„Za dva kilometry opouštíme značku a pokračujeme po pěšinách, tak se na to radši psychicky připravte.“

Když vkročili na travou porostlý povrch téměř už neznatelné, dávno nepoužívané lesní cesty, nejdříve se nic zvláštního nedělo. Až se skoro zaradovali, že třeba – ale ne, jejich radost dlouho netrvala, slabé zabzučení a už tu byl – přidělený anděl strážný v podobě miniaturního dronu. Teď je

bude sledovat, aby mohl zavolat pomoc, kdyby se dělo cokoliv, co vyhodnotí jako nebezpečné pro zdravotní stav někoho z nich.

„Voprz je tady,“ okomentoval to Franz. „Kvůli pár pitomcům, co se ročně zraní nebo zabloudí...“

Nástup umělé inteligence a všeobecné robotizace vůbec nebyl takový, jak filmoví režiséri kdysi strašili se svými Terminátory, Skynetem a podobnými nesmysly. Intelektualizovaní roboti neubližovali. Sloužili. Všude, kde se dalo. Pracovali, pomáhali... A to poslední až moc.

Kdyby jen jediný život neopatrného turisty byl zachráněn, tak je naše snaha úspěšná, znělo krédo projektu *Bezpečná turistika*. Pro mastnáky to asi smysl mělo.

„Pokud si přejete, můžete se připojit na mou wifi,“ oznámil jim dron. „Bezplatně, samozřejmě.“

„Drž hubu,“ odvětil do té doby mlčící Bob a napil se z čutory. „Vo to fakt nestojíme.“

„V případě, že byste měli pocit, že potřebujete pomoci, tak stačí...“ nedal se dron, ale větu nedokončil, protože se vyhybal smršti kamení, která náhle zasvištěla vzduchem.

Nabral výšku – Bóďa by v tu chvíli přísahal, že s otráveným povzdechem – a zůstal v bezpečí tam, kam nedohodili.

„Tak do toho šlápnem, ne,“ vyrazil Kendy kupředu. „Máme před sebou ještě pěkných pár kiláků a soumrak se blíží.“

Po dvou hodinách vystoupili z lesa a rozprostřela se před nimi rozlehlá louka, až někde u tmavnoucího obzoru lemovaná statnými smrky. Bob trochu zaostával, tak shodili bagáž z ramen, svalili se do trávy a dobromyslně na něj pokřikovali, zatímco se k nim blížil. Na okamžik se zastavil, nahlédl do čutory – nesouhlasné zavrtění hlavou – a uložil ji do žracáku, ze kterého vylovil jinou.

„Koukám, žes začal trénovat játra hned zkraje,“ houkl jeho směrem Franz.

„Aby ti zbylo něco na večer...“

„To je jenom rumunskej čaj,“ zahlásil Bob – ale v tu ránu mu zmizel úsměv ze rtů. Dlouhou dobu téměř neviditelný dron, na který už pomalu zapomněli, kolem něj začal kroužit jako vypružená vosa.

„Hladina alkoholu ve vaší krvi překračuje normu, vhodnou pro bezpečný pohyb nezajištěným terénem,“ ozvalo se. „Nemohu vám povolit abyste pokračoval dále.“

„Ale já nejsem opilej,“ namítl Bob. „Možná trochu v náladě, ale to je jen kvůli tobě, kdybys tu nezacláněl, tak bych vůbec neměl potřebu...“

„Kdepak,“ přerušil ho dron. „Tohle já nedovolím. Už jste přesáhl hodnotu nula celá osm promile a to je...“

„To je to samý, jako by si dal tři dvanáctky, no tak, my nejsme přeci žádný skauti,“ vyletěl na Bobovu obranu Franz. Marně.

„...to je podle poslední revize bezpečnostních norem prostě moc,“ nenechal se zastavit dron.

„Již jsem povolal záchranářskou jednotku.“

„Ty hajzle,“ rozehnal se po něm Bob sukovitou větví. Skoro ho trefil, ale to už se z oblohy spustila viskózní síť, bleskurychle ho znehybnila a sprostě nadávající Bob zmizel v dálí, bezpečně připoutaný pod břichem autonomní záchranářské kvadrokoptéry.

Nastalo ohromené ticho.

„Kam ho vezou,“ špitl Kendy.

„Na záchytku, kam jinam,“ prohlásil vítězoslavně dron, i když jemu ta otázka nepatřila.

„Alkohol v divočině byl už tolikrát strůjcem neštěstí... Je to pro jeho dobro.“

„A co je tohle jako za divočinu,“ zařval nadmíru vytočený Franz. „U nás není nic jinýho, než pitomá kulturní krajina, a to už aspoň sto let! Chlapi, padáme, u tábořiště nás ten umělej inteligent nechá na pokoji, a já s ním už nechci mít nic společnýho, já...“

Vystartoval kupředu, zatímco si jednou rukou nahazoval popruh usárny na rameno a druhou sbíral ze země žracák. Náhoda tomu chtěla, že zakopl o bludný balvan, jediný v širokém okolí – a natáhl se, jak dlouhý, tak široký.

„Sakryš,“ vyjevil se Kendy. A ne kvůli Franzovi, kdepak, ten už se sbíral ze země.

„Vidím potenciální nebezpečí zhmoždění vazů, možná i zlomeniny,“ zavřískl radostně dron. „Nemohu vyloučit ani otřes mozku – a to tady, kilometry od nejbližší nemocnice...“

„Nic mi není ty zmetku,“ hrozil za ním Franz. „Vůbec nic! Prostě jsem jen zakopnul! A náhodou jsem se ani trochu nepraštil!“

„Hele, my s ním dojdeme na místo, kde se koná potlach, to je schválený tábořiště, tam bude zdravotník, nemůže se nic stát,“ zkoušel smlouvat Bóďa. Jenže dron byl neoblomný.

„Protože nemám patřičné diagnostické vybavení, nezbývá než vás poslat k odborníkům, bez céťčka už nesmíte udělat ani krok,“ promlouval nad jejich hlavami.

Nadarmo před ním Franz divoce křepčil a předváděl, že je naprosto v pořádku. Dřepy, výskoky a ani pokus o stojku k ničemu nevedly. Neuběhlo ani pět minut a kvadrokoptéra odnášela i jeho.

Teď se žádné ohromené ticho nekonalo. Oba zbylí kamarádi dali průchod emocím a dronu patřičně vynadali. Jestli se někde poblíž vyskytl nějaký živý tvor, musel se pod palbou jejich jaderných slov okamžitě vrhnout někam do úkrytu... Ne tak dron.

„Tohle nemá smysl,“ uznal nakonec Bóďa. „Kamaráde, na Trapsavce musíme dorazit aspoň my dva. Takže odteď postupujeme v klidu, opatrně – ta mrcha je schopná nás dostat taky.“

„Jasný,“ přitakal Kendy. „Rozumím, naprosto.“

A tak šli dál, dávali si pozor, kam šlapou, tak jako nikdy předtím. Jako kdyby se pohybovali někde v minovém poli, a ne utěšenou krajinou české kotliny.

„Já si připadám, jako kdybych vyvedl na procházku někoho z chráněný dílny,“ utrousil někdy po hodině Kendy, a i přes chmurnou náladu, která je ovládala, se tomu zasmáli.

„Skočím si s pískem,“ předal pak Bódovi kytaru a odběhl.

Dron ho zvolna následoval.

„Musíš mě očumovat?“ , hromoval Kendy.

„Já takhle nemůžu, když... když se někdo dívá.“

Přesto ale svou potřebu nakonec vykonal, vrátil se zpět, podávanou kytaru ale ještě odmítl.

„Převážu si tkaničky, aby se mi nerozmotaly,“ podotkl. „Navíc se potřebuju podrbat, nějak mě svědí noha...“

S těmi slovy si vyhrnul nohavici – a zase ji rychle vrátil do původní polohy. Když se obrátil čelem k Bódovi, bylo i přes postupující soumrak poznat, že zbledl.

„Co je?“ , zeptal se ho překvapeně Bód'a.

„Vůbec nic,“ pokusil se Kendy o úsměv, ale moc mu to nešlo.

„Vyhrňte si znovu tu nohavici,“ zazněl podezřívavý hlas shůry.

„Ani náhodou,“ zachmuřil se Kendy. „Bód'o, jdeme.“

Ten se raději už na nic neptal, přidali do kroku a dělali, jakože nic.

„Takhle by to nešlo,“ uslyšeli ale. „Zapojuji širokospektrální skenování. Vaše jednání vykazuje, že se mi pokoušíte něco zatajit.“

Kendy jen tiše, nicméně zoufale zaúpěl.

„A já už to vidím,“ vykřikl dron. „No jistě, vy – vy máte klíště!“

„No a co,“ odbyl ho Kendy. „Těch už jsem měl.“

„Kdy jste byl naposledy na přeočkování proti borelióze, encefalitidě, nilské horečce a plíživému průjmu?“

„Včera, blbe,“ zněla odpověď.

Dronu to nestačilo.

„Tato očkování jsou pro cesty do přírody povinná,“ pokračoval. „A z vašeho tónu vyvozuji, že mi lžete. Dohledám si vás podle obličeje ve zdravotní databázi a pak...“

„Zdrháme, dělej!“, plácl Kendy Bóďu po zádech a zprudka se rozběhl k hradbě stromů, mezi kterými prosvítaly naoranžovělé paprsky z drobného ohníčku. Tam někde si kdosi vařil večeři, než započne páteční trapsavecký program. Výroční oheň zaplane až zítra... Ale to se ho musejí taky dočkat.

„Jak budeme za perimetrem tábořiště, nechá nás na pokoji,“ funěl Kendy. „Tam přebírá pravomoci místní zdravotník. Dělej!“

Bóďa se v běhu odvážil ohlédnout – zvláštní, pomyslel si, ta potvora nás moc nestíhá. Nelítá zas tak rychle, při troše štěstí jí nakonec opravdu utečeme...

Dron sice pomalý byl, zato záchranářská kvadrokoptéra ani omylem. Vynořila se kdoví odkud, bleskovým letem nízko nad zemí je dohnala – a i Kendy byl náhle ten tam. Jen kytara, kterou upustil, zůstala opuštěně ležet v trsu jetele.

Bóďa ji sbalil, aniž by zvolnil tempo, a s očima přilepenýma k mohutným smrkům, které se jeho pohledu houpavě přibližovaly, utíkal dál. Pravda, moc se mu to nelíbilo. Nebyl zvyklý běhat, o to méně s plnou usárnou, žracákem a kytarou, ta zátěž mu nedělala dobře. Na nic ale nedbal a dál ukrajoval metry, které ho dělily od vysněného trapsaveckého potlachu.

„Proč utíkáte,“ znělo za ním, „to byste neměl!“

Chtěl odpovědět něco pěkně šťavnatého, ale nestačil mu na to dech, a tak si jen odplivl.

„Zaznamenávám prudký nárůst krevního tlaku, dosahuje již skoro nebezpečných hodnot... Ale ale, podle vaší zdravotní karty se vyhýbáte preventivním prohlídkám! Vždyť vám může hrozit infarkt! Volám záchranářský tým!“

Hlas dronu už se zvolna ztrácel, přeci jen se mu povedlo utéct. Zato ale Bóďa za svými zády zaslechl blížící se svist vrtulí kvadrokoptéry.

To je v háji, kousek před cílem, blesklo mu hlavou. Nesmím to vzdát! Ještě pár skoků, ještě kousek... Zakličkoval, kvadroptéra ho minula a on, teď už nevěřicně, že se mu to podařilo, překročil perimetr tábořiště, vytyčený fosforeskujícími značkami. Vpadl do kruhu ozářeného ohněm, kde sebou vyčerpaně praštil o zem. Zvuk vrtulí se zastavil a pak se zvolna začal vzdalovat. Dokázal to! Ulehčeně se rozesmál.

Od ohně se k němu přiblížilo několik postav v zeleném.

„Ahoj,“ pozdravil je chraplavě.

„Ahoj,“ zaznělo mu v odpověď z několika hrdel.

Rozhlédl se – není tu nějak málo lidí? Na výročním ohni Trapsavce se přeci už v pátek scházely klidně i desítky trampských literátů a příznivců trampingu vůbec...

„Tak ses sem dostal, to je fajn,“ uslyšel. „Ta pitomá *Mastňácká vyhláška!* Ani nemáš ponětí, kdo všechno takové štěstí neměl. A kvůli úplným kravinám.“

Sáhl pro cigaretu, potřeboval se uklidnit. Protože když se rozhlédl, pochopil krutou pravdu. Letošní účast, jak se zdá, bude dost bídná.

Próza Oldpsavci

1. místo – Jiří Hons – Murdoch